

— „Да избѣгате — не“, казала Лина. — „Това невъзможно. Индианцитѣ винаги намиратъ всичко. Лина ще иде при тѣхъ, ще говори съ тѣхъ“.

— „Какъ? искашъ да идешъ при тѣхъ?“ извикала госпожа Рипелъ.

— „Да, Лина нѣма страхъ, тѣ добри къмъ мене, азъ добра къмъ тѣхъ“, отговорила Лина и се изгубила по посока къмъ индианцитѣ.

Слѣдъ нѣколко минути Лина била при тѣхъ. Тѣ останали очудени, като я видѣли, а още повече, като имъ заговорила безъ страхъ, че е дошла да иска защита на бѣлолицитѣ, които сж тѣхни приятели и които нейниятъ баща закриля.

— „Тѣ сж въ наша власть“, казалъ единъ отъ индианцитѣ: „момъкътъ, майката и момичето“.

— „Но вие не бива да имъ чините нищо лошо, инѣкъ баща ми ще отмъсти: той има силна ржка“.

— „Твоятъ баща? А кой е той?“ запиталъ упорито индианецътъ.

— „Омасъ, главатарътъ!“ отговорила гордо Лина.

— „Кой казва, че това е вѣрно, че Омасъ е твой баща?“ казалъ другиятъ индианецъ.

— „Азъ казвамъ, и горко

